

A LAODÍCZEAI GYÜLEKEZET

A laodíczeai gyülekezetnek szóló üzenet megdöbbenő megrovás, mely a ma élő Isten népének szól. {3T 252.1}

„A laodíczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév. Vajha hideg volnál, vagy hév! Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, ki vetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” {3T 252.2}

Az Úr itt arra mutat, hogy szolgálainak, akiket népe figyelmeztetésére hívott el, nem szabad a béke és biztonság üzenetét hirdetniük. Az üzenet nem csupán elméleti, hanem minden ízében gyakorlati is. A laodíczeai gyülekezethez intézett üzenet úgy mutatja be Isten népét, mint akik érzéki biztonságba ringatják magukat. Nem nyugtalanognak, mert azt képzelik, hogy a lelki kiválóság magas fokán állnak. „Azt mondod: gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” {3T 252.3}

Milyen súlyos öncsalás telepedhet az emberek agyára, amikor azt képzelik, hogy semmire sincs szükségük, pedig bennük van mindennemű rossz! Az igaz tanú üzenete szomorú öncsalás állapotában találja Isten népét. Ez az öncsalás mégis becsületes. Valóban nem tudják, hogy állapotuk kárhozatra méltó Isten szemében. Bár akiknek az üzenet szól, azzal áltatják magukat, hogy magasztos lelki életet élnek, az igaz tanú megtöri biztonságérzetük varázsát. Megdöbbenően elítéli valódi állapotukat, a lelki vakságot, szegénységet, szájalomra méltó helyzetüket. Az éles és szigorú bizonyágtétel nem lehet téves, mert az igaz tanú mondja, s az ő bizonyágtétele feltétlenül igaz. {3T 252.4}

Nem könnyű befogadni az üzenetet, amely elámítottak és összes lelki kegyesség híjával levőnek mondja azokat, akik biztonságban érzik magukat lelki életük felől, s azt képzelik, hogy gazdagok a lelki ismeretekben. A megszenvedetlen szív „csalárdabb mindennél és végtelenül gonosz”. Sokan azzal hitegetik magukat, hogy jó keresztények, noha egyetlen fény sugar sem hull rájuk Jézustól. Nincs életerős, személyes tapasztalatuk az istenfélő életben. Arra van szükségük, hogy mélyrehatón, s alaposan megalázzák magukat Isten előtt, mielőtt eszükbe vennék, hogy tényleg rászorulnak a komoly s kitartó benső lelki igyekezetre, hogy biztosítsák a lélek becses kegyességeit. {3T 253.1}

Isten lépésről-lépésre vezeti népét. A keresztény élete szakadatlan harc és menetelés. E harcban nincs fegyverszünet. Állandó, meg nem szűnő erőfeszítéssel tudjuk csak megtartani a győzelmet az ördög kísértései felett. Népünk az igazság tisztasága és ereje által aratja diadalait. A Szentírás félreérthetetlen bizonyágtételének sokasága tart meg bennünket megdönthetetlenül az álláspontunkban. Mégis súlyos hiányosságban szenvedünk a Biblia szerinti alázat, türelem, hit, szeretet, lemondás, éberség, s önfeláldozás lelkületének területein. Művelnünk kell hát magunkban a Biblia szerinti megszentelődést. Bűn uralkodik Isten népe között. Nem fogadják el a laodíczeai üzent félreérthetetlen intését. Sokan ragaszkodnak kételyeikhez s kedvelt bűneikhez, közben annyira elámítják magukat, hogy úgy beszélnek, s úgy gondolkodnak, mintha semmire se lenne szükségük. Szerintük nem érdemelték meg Isten Lelkének intéseit, vagy rájuk nem vonatkoznak. Holott ezeknek van legégetőbb szükségük Isten kegyelmére s lelki tisztánlátásra, hogy felismerjék hiányosságukat a lelki jellegű ismeretek terén. Hiányzik belőlük csaknem minden vonás, mely elengedhetetlen a keresztény jellem tökéletesítéséhez. Nem ismerik gyakorlatból a Biblia igazságait, melyek alázatos szívű életre vezetnék őket, arra, hogy alávéssék magukat Krisztus akaratának. Nem élnek összhangban az Ige valamennyi követelményével. {3T 253.2}

Nem elég, ha valljuk csupán, hogy hiszünk az igazságban. Krisztus keresztjének katonái valóban kötelezték magukat, hogy kiveszik részüket az üdvösség ellensége elleni küzdelemből, s arra is, hogy helytelenítik a rosszat, s az igaz élet mellett foglalnak állást. Ám az igaz tanú üzenete azt világítja meg, hogy borzalmas öncsalás telepedett népünkre, mely szükségessé teszi a figyelmeztetéseket, hogy felrúzzuk lelki szunnyadásukból, s határozott lépésekre készítsük őket. {3T 254.1}

Legutóbbi látomásomban közölték, hogy az igaz tanúnak erőshangú bizonyágtétele sem érte el Isten célját.

Népünk tovább szunnyad bűneiben. Továbbra is gazdagnak tartják magukat, mintha semmire sem lenne szükségük. Sokan azt kérdezzék, hogy mire ez a sok intés? Hiszen szeretjük az igazságot, szépen fejlődünk, nincs hát szükségünk figyelmeztetésekre és intésekre. De e zúgolódók pillantsanak csak szívükbe, vessék csak össze életüket a Biblia gyakorlati tanácsaival, alázzák meg lelküket Isten előtt, hadd világítsa be Isten kegyelme a sötétet – akkor lehull szemükről a hályog, rádöbbenek lelki szegénységükre és nyomorukra. Akkor majd szükségesnek tartják aranyat venni, ami a színtiszta hit és szeretet, fehér ruhát, ami az Üdvözítő vérében szeplőtlenre mosott jellem, szemkenőcsöt, ami Isten kegyelme, mely lelki látást ad nekik, s felfedi a bűnt. Ezek értékesebbek, mint Ofír aranya. {3T 254.2}

Közölték velem, hogy a legsúlyosabb ok, amiért Isten népe lelki vakságban vesztegel, hogy nem veszik magukra a megrovást. Sokan megvetik a nekik nyújtott intéseket és figyelmeztetéseket. Az igaz tanú elítéli Isten népének langymeleg állapotát, ami miatt a várakozásnak és virrasztásnak ez időszakában az ördögnek nagy a hatalma felettük. Az önző, a büszke, a bűn szerelmese folyton kételyek rohama alatt áll. Sátánnak hatalmában áll kételyeket támasztani, s kifogásokat szerkeszteni az Isten-küldte, szókimondó bizonyágtételek ellen. Sőt, sokan erénynek, az értelem jelének tartják, ha kételkednek, ha kérdésessé tesznek, ha csúrnek-csavarnak. Aki csak kételkedni akar, ezernyi lehetősége lesz. Isten nem szándékozik eltávolítani a kételkedés összes lehetőségét. Bizonyítékokat nyújt, amit gondosan, alázatos és tanítható szellemben kell kutatnunk, s a bizonyíték súlya szerint döntenünk. {3T 255.1}

Az örök élet kifejezhetetlenül értékes, ezért is kerül mindabba, amink van. Nem becsüljük meg eléggé az örök dolgokat. Hisz e világban is alaposan meg kell dolgoznunk azért, amit érdemes megszerezni, néha még súlyos áldozatok árán is. Pedig ez csak mulandó kincs. Kevésbé készségesek legyünk talán elviselni a harcot, fáradságot, hogy komolyan igyekezzünk, súlyos áldozatokat hozzunk, hogy elnyerjük a kincset, mely végtelen érték, az életet, mely az örök Isten életéhez fogható? Kerülhet-e túl sokba a menny? {3T 255.2}

A hit és szeretet drága kincsek, oly vonások, melyek égetően szükségesek Isten népe közt. Tudtomra adták, hogy a figyelmeztető, bátorító s intő bizonyágtételekben való kételkedés elzárja Isten népe előtt a világosságot. A hitetlenség bezárja szemüket, így nem ismerik tényleges állapotukat. Az igaz tanú így ecseteli vakságukat: „Nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás és szegény és vak és meztelen.” {3T 255.3}

Halványodik a Krisztus közeli eljövételébe vetett hit. „Halogatja az én uram a hazajövetelt.” Nemcsak a szívükben mondják, hanem szavakkal is kifejezik, leghatározottabban pedig cselekedeteikkel. A virrasztó időszakban beköszöntött sötétség elvakítja Isten népének érzékeit az idők jelei iránt. A borzalmas, burjánzó gonoszság, mely a legnagyobb igyekezetet, s az életerős bizonyágtételt teszi szükségessé, hogy kirekesszük a bűnt a gyülekezetből. A hit félelmesen csökkent, s csak élő kapcsolattal tudjuk megnövelni. {3T 255.4}

A harmadik angyal üzenete kezdetekor az Úr munkájába lépők kockázatot is vállaltak. Nyomorban kezdődött a munka, s a legsúlyosabb nélkülözéseket és gyalázatot szenvedték. Elszánt ellenállásba ütköztek, mely Istenhez űzte őket ínségükben, s ez életben tartotta hitüket. Tizedfizető rendszerünk bőven gondoskodik igehirdetőinkről, nincs nyomorgás, és nem kell hitükre támaszkodni támogatásért. Akik most kezdik hirdetni az igazságot, semmit sem kell kockáztatniuk. Nem kell vállalniuk a bizonytalanságot, sem különösebben áldozatot hozni. Az igazság rendszere készen áll számukra, s a hirdetett igazságokat igazoló kiadványokra támaszkodhatnak. {3T 256.1}

Néhány ifjú a munka magasztosságának valódi értéke nélkül indul el. Nem kénytelenek szembenézni a nélkülözésekkel, ínséggel, késhegyre menő harcokkal, mely igénybe venné hitüket. Nem gyakorolnak lemondást, nem ápolják az áldozathozatal szellemét. Némelyek annyira büszkévé váltak, hogy a valóságban Isten drága üzenetének kerékkötői, s átkai lettek. Nem árasztanak maguk körül áldásos légkört. Ezeknek előbb maguknak kell Istenhez térniük, s az igazság által megszentelődniük. {3T 256.2}

Erőtéljes bizonyágtétel a gyülekezetben

Sokan türelmetlenek és elutasítók, mert gyakran zavarják őket figyelmeztetésekkkel és intésekkel, melyek szemük előtt tartják bűneiket. Az igaz tanú mondja: Ismerem tetteidet. Elrejtetik ugyan indítékaikat, céljaikat, hitetlenségüket, de nem Krisztus előtt. Az igaz tanú tanáccsal fordul hozzájuk: „Azt tanácsolom néked, hogy

végý tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhát, hogy öltözeted legyen, s ne láttasson ki a te mezítelenségednek rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a te szemedet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” {3T 256.3}

Akiket Isten Lelke megró, ne támadjanak a szegény eszköz ellen. Isten szólt, nem tévelygő halandó, hogy megmentse őket, a romlástól. Akik megvetik az intést, azokat a sötétben hagyja, vakságban, hogy csak ámítsák magukat. De akik engedelmeskednek, és buzgón végzik feladatukat, hogy elkülönüljenek bűneiktől, hogy szert tehessenek a kellő kegyességekre, kitárják az ajtót szeretett Üdvözítőnk előtt, hogy beléphessen, s velük lakhasson. Ezeket mindig teljes egyetértésben találod Isten Lelkének bizonyágtételével. {3T 257.1}

A jelen igazságot hirdető lelkészek ne hanyagolják el a laodíceaiakhoz intézett komoly üzenetet. Az igaz tanú bizonyágtétele nem megnyugtató üzenet. Az Úr nem azt közli, hogy csaknem rendben az életük, hogy olyan intések és megrovások érték őket, melyeket meg sem érdemeltek, hogy túlzott szigorral, feleslegesen csüggesztettek titeket, s hogy nem követték el a helytelenségeket és bűnöket, melyekért megintettek titeket. {3T 257.2}

Az igaz tanú azt hirdeti, hogy mikor azt képezed, hogy valójában a virágzás nagyszerű állapotában leledzel, akkor van minderre szükséged. Nem elég, ha az igehirdetők elméleti oldalakat tárnak a gyülekezet elé, hanem gyakorlati dolgokról is szóljanak. Tanulmányozzák a gyakorlati tanításokat, melyeket Krisztus nyújtott tanítványainak, és alkalmazzák azokat szigorúan a maguk s a gyülekezet lelki életére. Mivel Krisztus ilyen megrovó bizonyágot tesz, azt gondoljuk tán, hogy hiányzik belőle a népe iránti gyengéd szeretet? Ó. dehogya! Aki életét adta, hogy megváltsa az embert a haláltól, isteni szeretettel szeret bennünket, s aki szeret, meg is fenyít. „Akiket szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért, és térj meg!” Sokan mégsem fogadják el a menny kegyelméből fakadó, hozzájuk intézett üzenetét. Nem tudják elviselni, ha rájuk olvassák, hogy elhanyagolják kötelességeiket, vagy hogy rosszat tesznek, önzők, önteltek és a világ szerelmesei. {3T 257.3}

Az Úr közölte, hogy Isten rendkívüli kötelességet helyezett férjemre és rám, hogy félreérthetetlen bizonyágot hordozzunk népének, hogy kiáltsunk teli torokból, ne kíméljük magunkat, hanem hirdessük népének hűtlenségét, Jákob házának bűneit. Egyesek mégsem fogadják el az intést, sőt pártfogásukba veszik azokat, akiket Isten megfeddene, s megfenyítene. Ezek mindig azokon sajnálkoznak, akiket Isten tényleges nyomorukra szeretne rádöbenteni. {3T 258.1}

Sokan kételkedéssel, s fenntartásokkal fogadják az Úrnak szolgálín át szóló szavát. Sokan meg halogatni fogják a kapott figyelmeztetések s intések iránti engedelmeskedést, míg csak a kétely utolsó szikráját is ki nem oltják szívükben. A tökéletes tudást követelő hitetlenség sosem fog engedni a bizonyítéknak, melyet Isten jónak látott nyújtani. Az Úr elvárja népétől, hogy a bizonyíték súlyán, nem pedig tökéletes tudáson nyugvó hite legyen. Krisztus azon követőinek, kik elfogadják a fényt, melyet Isten küld nekik, feltétlenül engedelmeskedniük kell Isten hozzájuk intézett szavának, még ha számos más hang kiáltozik is ellene. Lelki látást követel, hogy felismerjük Isten hangját. {3T 258.2}

Akik nem cselekednek, mikor az Úr szól hozzájuk, hanem vaskosabb bizonyítékra, kedvezőbb alkalmakra várnak, azok sötétben fognak járni, mert Isten visszavonja tőlük világosságát. A ma nyújtott bizonyíték, ha elvetik, talán soha meg nem ismétlődik. {3T 258.3}

Sokan kísértésbe esnek, és kérdéssé teszik munkánkat. Némelyek megkísértett állapotukban a nyert bizonyások rovására írják Isten népének nehézségeit. Azt képzelik, hogy a fenyegető üzenet hozói hibáznak, akik rámutatnak népünk bűneire, s javítgatják tévelygéseiket. Sokakat Sátán vezet félre. Úgy vélik, hogy White testvér s testvérnő tevékenysége elfogadható lenne, ha nem ostoroznák szüntelenül a rosszat, ha nem rónák meg a bűnt. Isten bízta ránk e feladatot, s mikor akadályoznak minket, hogy találkozzunk az Úr népével, s közöljük tanúságunkat, s ellensúlyozzuk a megszeneteletlenek gyanúsítását és féltékenységét, akkor az ördög kettőzötten szorgalmazza kísértéseit. A gyanakvás és a kételkedés oldalán állók megengedhetőnek vélik, hogy

kétkedésüket pengessék, s hitetlenségüket sejtessék. Némelyeket álszent, szemre őszinte, s igen jámbor kételyek gyötörnek, melyekre óvatosan célozgatnak bár, de melyek tízszer annyi erővel hatnak, hogy támogassák a helytelenül cselekvőket, csökkentsék jó hatásunkat, tekintélyünket, és gyengítsék Isten népének munkánkba vetett bizalmát, mintha nyíltan lépnének fel. E szegény lelkeket láttam, az ördög vezeti félre. Azzal áltatják magukat, hogy rendben az életük, hogy Isten kegyeiben vannak, hogy lelki éleslátással rendelkeznek, noha szegények, vakok, nyomorultak. Bár az ördög munkáját végzik, mégis azt képzelik, hogy Istenért lángolnak. {3T 258.4}

Némelyek nem fogadják el a bizonyágtételt, melyet Isten bízott ránk, hogy hirdessük, azzal áltatva magukat, hogy félrevezetnék őket, s különben is, minden rendjén áll velük. Azt hiszik, hogy Isten népének nincs szüksége egyenes beszédre, intésre, hiszen velük az Isten. E megkísértettek, akik mindig harcban állnak a bűn kertelés nélküli megrovásával, valójában így kiáltanak: Ne jövendöljetez nekünk igazat, mondjatok inkább hízelgő dolgokat! Hogyan fogadják majd az ilyenek az igaz tanúnak laodíczeaiakhoz, intézett üzenetét? Mert ez esetben kizárt dolog a félrevezetés meg az öncsalás. Isten szolgáinak ezt az üzenetet kell hirdetniük a langymeleg gyülekezetnek. Fel kell annak ráznia Isten gyermekeit biztonságérzetükből és veszélyes öncsalásukból, hogy tudják, hogyan állnak Istennél. Ez a bizonyágtétel, ha befogadják, tette fog készíteni – megalázkodásra és bűnbánatra. Az igaz tanú mondja: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” {3T 259.1}

Isten népének be kell látnia botlásait, buzgó bűnbánatot kell tartania, és hátat fordítani a bűnöknek, melyek a szegénység, vakság, nyomor és ijesztő öncsalás szájalomra méltó állapotába süllyesztették őket. A gyülekezetben ott kell élnie a szókimondó bizonyágtételnek. Egyedül ez felel meg a laodíczeai üzenetnek. A helytelenségeket meg kell inteni, a bűnt bűnnek nevezni, s a gonoszsággal határozatlan szembeszállni, el kell fordulni ezektől. {3T 260.1}

Szembeszegülés az Isten Lelkével

Akiket a szembeszegülés szelleme mozgat a tevékenység ellen, amelyre Isten Lelke huszonhat éve sarkall minket, s akik cafatokra szeretnék szaggatni bizonyágtételünket azok – láttam – nem ellenünk hadakoznak, hanem Isten ellen, aki oly kötelességeket hártott ránk, amelyet másra nem bízott. Akik kérdésekkel és kételyekkel állnak elő, akik erénynek tartják a hitetlenséget, akik csak csüggeszteni szeretnének, akik arra szolgálnak eszközül, hogy megnehezítsék munkánkat, kikezdzék hitünket, reményünket és bátorságunkat, bennük támad aljas gyanú, ők célozgatnak gyanakvó vádakra, ezek figyelnek minket féltékeny sasszemmel, hogy belénk kössenek. Magától értetődőnek tartják a következtetést, hogy mert emberi gyengeségeink vannak, az kétségkívül bizonyítja, hogy nem nekünk, hanem nekik van igazuk. Ha bármilyen porszemét találnak, melyből fegyvert kovácsolhatnak ellenünk, kárörvendve meg is teszik. A botlások elleni intéseinket s a bűn kárhoztatását készek kíméletlen, kényúri lelkületnek nevezni. {3T 260.2}

De, bár nem fogadjuk el azt, amit ők bajaink forrásának tartanak, bár ragaszkodunk ahhoz, hogy Isten hívott el bennünket e mások kötelességeinél nagyobb próbát jelentő munkára, mégis alázatos lélekkel, és bűnünket bánva elismerjük, hogy hitünk és bátorságunk súlyos próbán esett át, s olykor nem bízunk meg teljesen abban, aki kiszabta ránk kötelességünket. Mikor a sajgó csalódás és próbák útján újra összeszedjük bátorságunkat, mélyen fájjaljuk, hogy valaha is bizalmatlanok voltunk Isten iránt, hogy utat engedtünk gyengeségeknek, s eltúrtuk, hogy csüggedés felhőzze hitünket, csökkentse Istenbe vetett bizalmunkat. Láttam, hogy Isten ősi szolgálói is csalódásokon és csüggedéseken estek át, mint mi, szegény halandók. Bár jó társaságban voltunk a csüggedésben, ez mégsem szolgálhat mentségül számunkra. {3T 260.3}

Mivel férjem támogatott munkámban, s Isten Lelke munkájával összhangban, félreérthetetlen bizonyágot hirdet, sokan azt hitték, hogy férjem bántja őket, holott az Úr helyezte vállára a terhet, szolgáján át ő intette őket, ő igyekezett rávenni őket vétkeik megbánására, s Isten kegyeibe visszatérésre. {3T 261.1}

Akiket Isten kiválasztott e fontos munkára, azokat mindig gyanakodva és bizalmatlanul fogadták. Az ősi időkben Isten Illést küldte üzenettel népéhez, mégsem hallgattak rá. Azt gondolták, hogy ok nélkül szigorú

velük. Arra is gondoltak, hogy elvesztette eszét, amiért dorgálta őket, Isten kedvelt népét, mintha bűnösök lennének, vétkeiket oly súlyosnak tartva, hogy Isten büntetését vonják maguk után. Az ősellenség és serege mindig azok ellen vonul, akik Isten üzenetét hirdetik, akik ostorozzák a bűnt. A megszeneteletlenek is csatlakoznak az üdvösség ellenségéhez, hogy amennyire csak lehet, megnehezítsék Isten hű szolgálói munkáját. {3T 261.2}

Ha férjemet mérhetetlenül szorongatták, ha elcsüggedt és elkeseredett, ha időnként semmi szépet sem találtunk az életben, amiért az életet választanánk, ebben nincs semmi szokatlan, semmi új. Mikor Illés, Isten fontos szerepet betöltő látnoka életét mentve menekült Jézabel dühe elől, menekülés közben fáradtan, elcsigázottan meg szeretett volna halni. Az Izráel hűtlensége feletti keserű csalódás összeroppantotta lelkét. Úgy érezte, nem tud többé megbízni emberben. Jób ejtette ki elesettsége s keserősége napján e szavakat: „Vesszen el a nap, mikor a világra jöttem.” {3T 261.3}

Akik nem szoktak a legmélyebben gondolkodáshoz, akik nem állnak leterhelten, mint a szekér a kévék alatt, s akik sosem azonosították annyira érdekeiket az Isten ügyének javával, hogy teljesen lényük részének tűnjék előttük, becsesebbnek, mint az életük, meg sem értik férjem érzéseit, mint Izráel sem érthette meg Illés gondolatait. Nagyon sajnáljuk, hogy csüggedtek voltunk, bármilyenek voltak is a körülmények. {3T 262.1}

Akháb esete figyelmeztetés

Akháb romlott uralkodása idején Izráel eltávolodott Istentől, gonosz utakon járt előtte. „És gonoszabbul cselekedett Akháb, az Omri fia az Úr szeme előtt mindazoknál, akik őelőtte voltak. Mert nem elégedett meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elment, és feleségül vette magának Jézabelt Ethabaálnak a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén a Baálnak szolgálja, és meghajtotta magát annak. És oltárt emelt a Baálnak a Baál házában, amelyet Samáriában épített. És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indította Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, akik őelőtte voltak.” {3T 262.2}

Akhábból hiányzott az erkölcsi erő. Nem élt benne magasztos felfogás a dolgokról, hanem önző és gerinctelen volt. Az önfejű, erőszakos, bálványimádó asszonnyal kötött házassága mindkettőjüket az ördög különleges eszközévé tette, hogy Isten népét bálványimadásra és borzalmas hitehagyásra vezessék. Jézabel csökönyös szelleme torzította Akháb jellemét. Akháb önző természete képtelen volt felfogni Istennek népe iránti kegyelmes cselekedeteit, sem kötelességét Isten iránt, mint Izráel őrzője és vezére. Izráelben napról napra csökkent az istenfélelem. Isten Izráelének körében egyre szembeszökőbbé váltak az elvakult bálványimádás istenkáromló megnyilatkozásai, s senki sem akadt, aki kockáztatta volna életét azzal, hogy síkra száll az uralkodó istentelen bálványimádása ellen. Mindenfelé csak a Baál oltárai, s a Baál oltárán a napnak, holdnak és a csillagoknak áldozó Baál papok tűntek az ember szemébe. Templomokat és lugasokat szenteltek fel, melyekbe emberek alkotásait helyezték imádat tárgyaiul. Az áldások, amelyeket Isten árasztott népére, nem váltottak ki belőlük hálát az Adományozó iránt. A menny összes ajándékát, a csörgedező patakot, az élő vizek folyamait, a gyengéd harmatot, a földet felüdítő záporokat, melyektől bőségesen termett a föld, mindezt bálványisteneiknek tulajdonították. {3T 262.3}

Illés hű lelkén szomorúság uralkodott. Mindezek felkeltették felháborodását. Látta, hogy Izráel félelmetes hitehagyásba merült. S mikor emlékezetébe idézte a hallatlan dolgokat, melyeket Isten tett értük, elborította őt a gyász és a csodálkozás. A nép túlnyomó része elfeledkezett mindenről. Illés az Úr elé járult, és lelki gyötrelemmel könyörgött, hogy mentené meg népét, ha kel, csapásokkal is. Könyörögve kérte Istent, vonja meg hálátlan népétől a harmatot és esőt, a menny kincseit hogy a hitehagyott Izráel hiába könyörögjön bálványaihoz, arany, ezüst és kőszobraihoz, a naphoz, holdhoz és csillagokhoz, hogy öntözzék és tegyék termékennyé a földet, sőt, bőven termővé. Az Úr Illés tudtára adta, hogy meghallgatta imáját, visszatartja népétől a harmatot és esőt, míg bűnbánattal vissza nem térnek hozzá. {3T 263.1}

Ákán bűne és büntetése

Isten különösen óvta népét attól, hogy összevegyüljenek a körülöttük élő bálványimádó nemzetekkel, nehogy megejtsék a szép lugasok és szenthelyek, a templomok, s oltárok, melyeket költségesen és tetszetően állítottak fel, hogy megrontsák az érzékeket, kiszorítva Istent a nép gondolkodásából. {3T 263.2}

Jerikó városa a legszemkáprázatosabb bálványimádásra adta magát Lakosai gazdagok voltak, de az Istentől nyert gazdagságot bálványaik ajándékának tekintették. Dúskáltak az aranyban és ezüstben, de akár az özönvíz előttiek, romlottak és istenkáromlók voltak. Gonoszságukkal kihívták a menny Istenének haragját. Isten ítéletei Jerikó ellen fordultak, mely erődítmény is volt. Mégis maga az Úr seregeinek vezére jött le az égből, hogy a menny seregeit a város ellen vezesse. Isten angyalai ledöntötték az erős falakat. Isten kijelentette, hogy átkozott Jerikó városa, ezért valamennyien odavesznek, kivéve Ráhábot és családját. Őket azért menti meg az Úr, mert Ráháb szívességet tett az Úr küldötteinek. Az Úr így szólt a néphez: „Mindazáltal ti óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt dolgoktól, hogy miután neki szentelitek, el ne vegyetek a teljesen neki szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt.” Józsué ezt az esküt tette az Úr színe előtt: „Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, aki felkel, hogy megépítse e várost, Jerikót! Az ő elsőszülöttjére rakja le annak alapját, s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit.” {3T 264.1}

Isten pontosan megmondta, hogy mit gondol Jerikó felől, nehogy népének megtetszenek a dolgok, melyeket a város lakói imádtak, nehogy elidegenedjék szívük Istentől. A legszabatosabb parancsokkal óvta népét, s annak ellenére, hogy Józsué ünnepélyes komolysággal intette őket Isten szavával, Ákán arra merészkedett, hogy megszegje a parancsot. A másé kívánása arra vezette, hogy eltulajdonítsa a kincseket, melyeket Isten érinteni is tiltott, mert átka nehezedett rájuk. S e bűne miatt Isten Izraelje olyan erőtlen volt ellenségei előtt, mint a ma született gyermek. {3T 264.2}

Józsuéra és Izráel vénjeire súlyos gyász nehezedett. Porba sújtott alázattal borultak Isten szövetségládája elé, mert az Úr megharagudott népére. Ott imádkoztak és sírtak Isten előtt. Az Úr így szólt Józsuéhoz: „Kelj fel! Miért is borulsz te arca? Vétkezett Izráel, és áthágták szövetségemet is, amelyet rendeltem nekik, mert elvettek a teljesen nekem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak. Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségük előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottá lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a nekem szentelt dolgot.” {3T 264.3}

A bűn megrovása - kötelesség

Az Úr közölte, hogy Isten azt szemlélteti e történettel, hogyan tekinti a bűnt azok között, akik parancstartó népének vallják magukat. Akiket rendkívüli módon kitüntetett, hogy tanúi legyenek hatalmas látható megnyilvánulásainak - amint az ősi Izráel is tanúja volt -, s akik mégis arra vetemednek, hogy semmibe vegyék kifejezett parancsait, magukra vonják haragját. Arra szeretné megtanítani népét, hogy az engedetlenség és a bűn borzasztó bántó a szemében, ezért nem szabad könnyen venni ezeket. Azt mutatja nekünk, hogy mikor bűnösnek találja népét, tegyenek azonnal határozott lépéseket, hogy eltávolítsák a bűnt, nehogy haragja valamennyiükön megnyugodjék. De ha a felelős vezetők szemet hunynak a nép bűnei felett, Isten helytelenítését vonják magukra, s az Úr az ő népének testületét tartja felelősnek e bűnökért. Az Úr azt mutatja a múlt bánásmódjával, hogy meg kell tisztítani a gyülekezetet a helytelenségektől. Egyetlen bűnös annyi sötétséget áraszthat, hogy az egész közösségből kirekeszti Isten világosságát. Mikor a nép észreveszi, hogy sötétség telepedik rájuk, s nem tudják, mi lehet az oka, keressék őszintén az Urat, mély alázattal, míg meg nem találják, míg ki nem küszöbölik az Úr Lelkét megszorító helytelenségeket. {3T 265.1}

Igazságtalan az ellenünk támadt előítélet, amiért megróttuk a helytelenségeket, melyeket Isten elénk tárt, s a vád is, hogy túlzott szigorral és közömbösen bánunk velük. Isten szólított minket ismételtén, hogy emeljük fel szavunkat, ezért nem maradhatunk csendben. Ha gonoszságok ütnek fel fejüket Isten népe közt, s ha Isten szolgálói közönyösen mennek el a gonoszságok mellett, lényegében támogatják és jóváhagyják a bűnt, s olyan vétkesek, olyan bizonyosan magukra vonják Isten helytelenítését, mert ők felelősek a vétkes bűneiért. Látomásban sok esetet éltem tártak, amikor az Úr szolgálói Isten rosszállását váltották ki, mert elhanyagolták gyökerére sújtani a nép közt burjánzó helytelenségeknek és bűnöknek. A bűnök mentegetőit népünk szeretetreméltó, kellemes embereknek tartja, mert kibújnak a Szentírás világos utasítása alól. Nem volt ínyükre e kötelesség, ezért elkerülték azt. {3T 265.2}

Némelyekben tanyát vert a gyűlölet szelleme, amiért Isten népe közt megróttuk a hibákat, mely vakságot és ijesztő öncsalást hozott lelkükre, leheletlenné téve felismerniük a különbséget a helyes és hamis közt. Maguk vakították meg lelki látásukat. Lehet hogy botlások tanúi, mégsem gondolkoznak úgy, mint Józsué, mégsem alázzák meg magukat, hogy átérzzék a botlók üdvösségét fenyegető veszélyt. {3T 266.1}

Isten igazi népe, kikben az Úr munkájának lelke él, és szívükön viselik az emberek üdvösségét, mindig valós, vétkesek jellegében tekintik a bűnt. Kiállnak a bűnök elleni hű és egyenes bánásmód mellett, hiszen ezek könnyen körülzárással fenyegetik Isten népét. Különösen a gyülekezet záró munkájánál, az igazán hívő tömeg elpecsételése idején, akiknek szeplőtelenül kell állniuk Isten királyiszéke előtt, különösen akkor érzik át legmélyebben Isten hitvalló népének gonosz tetteit. A látomások erős színekkel ecsetelik ezt az öldöklő szerszámos hat férfi jelképében végbemenő utolsó mozzanatokat. Az egyik fehér ruhába öltözött, oldalán íróeszközök voltak. Az Úr így szólt hozzá: „Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.” {3T 266.2}

Ki hallgat ma az Úr tanácsára? Azok talán, akik mentetik az Isten hitvalló népe közt elkövetett bűnöket, s ha nem is nyíltan, de azok ellen zúgolódnak szívükben, akik megrójják a bűnt? Vagy akik szembeszegülnek velük, s a gonoszság elkövetőit sajnálgatják? Egyáltalán nem! Ha meg nem térnek, s hátat nem fordítanak Sátán aknamunkájának, vagyis abba nem hagyják azok örökös támadását, akikre a munka terhe nehezedik, és Sionban a bűnösök kezét erősítik, akkor sosem nyerik el Isten jóváhagyó pecsétjét, hanem elhullnak a gonoszok teljes megsemmisítése során, melyet az öt gyilkoló szerszámot viselő férfi jelképez. Jegyezzük meg e gondolatot: Azok nyerik el az igazság tiszta pecsétjét, melyet a Szentlélek hatalma ér el bennük – amit a fehér ruhába öltözött férfi jelképez –, akik sírnak és bánkódnak a gyülekezetben elkövetett szörnyűségek miatt. Ezek annyira szeretik a tisztaságot, s Isten becsületét és dicsőségét, annyira tisztán felismerték a bűn végtelenül gonosz voltát, hogy a látnok bánkódni látta őket. Olvassátok el Ezékiel könyvének kilencedik fejezetét. {3T 267.1}

Azok lemészárlását, akik nem így látják a bűn és az igaz tettek, az igaz élet közti ellentétet, s akik nem úgy gondolkodnak, mint akik hallgatnak az Úr tanácsára, s így elnyerik a jelet, az öt öldöklő szerszámmal felfegyverzett férfiak szóló parancs írja le: „Menjetek át a városon őutána és vágjátok, ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok. Vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, akik a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek.” {3T 267.2}

Ákán bűnének esetében Isten így szólt Józsuéhoz: „Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a nékem szentelt dolgot.” Hogyan vehető össze e két eset azok eljárásával, akik nem hajlandók felemelni szavukat a bűn és hamisság ellen, hanem azokon sopánkodnak, akik bűneikkel veszedelmet zúdítanak Izráel táborára. Isten így szólt Józsuéhoz: „Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az Istennek szentelt dolgot.” Az Úr kihirdette a büntetést mely szövetségének megszegését követi. {3T 267.3}

Józsué ekkor kutatni kezdett, hogy megtalálja a vétkeket. Felsorakoztatta Izráel törzseit, majd a családokat, végül az egyéneket. A sorshúzás Ákánt jelezte bűnösnek. De hogy az ügy egész Izráel előtt nyilvánvaló legyen, hogy ne tegyen okuk zúgolódnak és azt mondani, hogy az ártatlan szenved, Józsué okosan járt el. Tudta, hogy Ákán a bűnös, rejtegeti bűnét, hogy ő hívta ki Isten haragját a népre. Ezért tapintatosan rávette Ákánt, hogy vallja be bűnét, hogy Isten becsülete és igazságossága igazolást nyerjen Izráel előtt. „Mondta azért Józsué Ákának: Fiam, adj dicsőséget kérlek az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy neki vallást, és add tudtomra kérlek nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem! {3T 268.1}

Ákán pedig felelt Józsuénak és mondta: Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, s ezt s ezt cselekedtem! Láttam ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy aranyvesszőt, melynek súlya ötven siklus volt, és megkívántam ezeket, és elvettem ezeket, és íme elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. Ekkor követeket küldött Józsué, s ezek a sátorba futottak, és íme, elrejtve volt az ő sátorában, és az ezüst is alatta volt. Kivették azért azokat a sátor közepéből, és vitték Józsuéhoz és Izráelnek minden fiához, és lerakta azokat az Úr előtt. Józsué pedig fogta Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és lányait, az ő ökreit, szamarait és juhait, sátorát és mindent, amije volt, és vele lévén az egész Izráel is, vitték azokat Akor völgyébe. És mondta Józsué: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! Elborította őt egész Izráel kövekkel, és megégezte őket tűzzel miután megkövezték őket.” {3T 268.2}

Az Úr közölte Józsuéval, hogy Ákán nemcsak azokat tulajdonította el, melyeket megtiltott, hogy eltulajdonítsák, hanem lopott, és el is rejtette. Az Úr már előbb azt parancsolta nekik, hogy Jerikót és minden zsákmányát

pusztítsák el, kivéve az aranyat és ezüstöt, amit az Úr kincsháza számára kellett megtartani. Jerikó bevétele nem ostrommal történt, a nép tehát nem tette ki magát veszedelemnek. A mennyei seregek vezére vezette a menny seregeit. A csata az Úré volt, ő harcolta meg. Izráel gyermekei egyetlen csapást sem mértek. A győzelem és dicsőség az Úré volt, így a zsákmány is az övé lett. Azt parancsolta, hogy semmisítsenek meg mindent, kivéve az ezüstöt és az aranyat, amit a maga kincstárának tartott fenn. Ákán jól tudta, hogy az Úr magának tartotta fenn a zsákmányt, tehát az arany és ezüst, amit megkívánt, az Úr tulajdona volt. Vagyis Ákán az Úr kincstárából lopott a maga javára. {3T 268.3}

A másé kívánása az Úr népe között

Láttam, hogy sokan, bár vallják, hogy megtartják Isten parancsait, mégis a maguk hasznára fordítják a javakat, melyeket Isten bízott rájuk, s melyeknek be kellene folyniuk az Úr kincstárába. Meglopják Istent a tizedekkel és a hálaáldozatokkal. Elrejtik, s visszatartják tőle, ami az övé, a maguk kárára. Irigységükkel, tettetésükkel sovány időket és éhséget hoznak magukra, s a gyülekezetre sötétséget. Meglopják Istent a tizedekkel és hálaáldozatokkal. {3T 269.1}

Láttam, hogy sokak lelke sötétbe borul zsugoriságuk miatt. Nem szabad kiveszni a gyülekezetből a szókimondó, egyenes bizonyágtételnek, máskülönben Isten átka száll rá, oly bizonyosan, mint ősi Izráelre szállt bűneik miatt. Isten felelősnek tartja népének vezető testületét a köztük levő egyénekben élő bűn miatt. Ha a gyülekezet vezetői nem kutatják ki szorgalmasan a bűnöket, melyek Isten nemtetszését vonják a közösségre, ők válnak felelőssé e bűnökért. Noha emberekkel bánni az egyik legszebb feladat, melybe ember valaha is fogott, nem mindenki alkalmas, hogy intse a tévelygőt. Nem mindenki bölcs, hogy igazságos legyen, de szeresse a könyörületet is. Némelyek nem látják be, hogy szeretettel és gyengéd szánakozással kell elegyíteni a megalkuvásmentes intést. Némelyek mégis szükségtelenül szigorúnak, feleslegesnek tartják az apostol tanácsát: „Könyörüljetez némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig retentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből.” {3T 269.2}

Sokakból hiányzik Józsué tapintata, és sokan nem tekintik kötelességüknek kikutatni, ami helytelen, s tüstént elbánni a köztük levő bűnökkel. Ezek ne akadályozzák azokat, akikre a munka terhe hárul. Ne álljátok el azok útját, akiknek ez a kötelességük. Némelyek azért kételkednek, gáncsoskodnak, mert mások kontárkodnak a feladatba, melyet Isten nem rájuk bízott. Ezek teljesen elállják azok útját, akikre Isten a terhet helyezte, hogy intsék és helyesbítsék az uralkodó bűnököt, hogy az Úr kedvezése visszatérhessen népéhez. Ha lenne köztünk Ákán esetéhez hasonló, sokan támadnának Józsué szerepét vállalva, s úgy próbálnák kikutatni a gonoszságot, ahogy a gonosz, vádoló szellem bennük él. Nem szabad Istenből gúnyt űzni, s a romlott nép nem veheti semmibe büntetlenül figyelmzettéseit. {3T 270.1}

Láttam, hogy Ákán vallomása hasonló volt a vallomásokhoz, melyeket némelyek tettek, s tenni fognak. Elrejtik helytelenségeiket, nem készek önként bűnvallomást tenni, míg Isten rájuk nem talál. Csak akkor ismerik be vétkeiket. Egyesek addig járnak a helytelen utat, míg bele nem csontosodnak. Talán tudják is, hogy árnyékot vetnek a gyülekezetre, amint Ákán is tudta, hogy Izráel az ő bűne miatt nem állt helyt ellenségei előtt. Lelkiismeretük mégsem ítéli el őket. Nem enyhítenek a gyülekezeten azzal, hogy megalázzák Isten előtt büszke, lázadó szívüket, és elhagyják bűneiket. Isten helytelenítése nehezedik most népére, s addig nem nyilvánítja ki közöttük hatalmát, míg bűn él soraikban, míg a felelős tisztségeket betöltők is a bűnt pártfogolják. {3T 270.2}

Akik Isten félelmétől serkentve fáradoznak, hogy lerázzák a gyülekezetről a koloncokat, hogy kiküszöböljék a súlyos helytelenségeket, hogy Isten népe belássa, hogy iszonyodnia kell a bűntől, s tisztán élve felvirágozzék a gyülekezet Isten nevének dicsőségére, ezek mindig a megszenyvedett szembeszegülő ügyeskedéseibe fognak ütközni. Sofóniás így ecseteli ezek valódi állapotát, és a rájuk váró borzalmas büntetéseket: {3T 270.3}

„Lesz az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szövétnekekkel, és megfenyítem azokat, akik seprőjükön hevernek, akik ezt mondják szívükben: sem jót sem rosszat nem cselekszik az Úr... Közel van az Úrnak nagy napja, közel van, és igen siet, az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja, pusztításnak és pusztulásnak napja, sötétségnek és homálynak napja, felhőnek és borúnak napja. Kürtnek és tárogatónak napja, a megerősített városok ellen és a büszke

tornyok ellen. És megszorogatom az embereket, és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen és kiontatik vérük, mint a por, és testük, mint a szemét. Sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet, mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.” {3T 271.1}

Elkésztett bűnvallomások

Mikor a válság végül elérkezik, amint holtbiztosan el fog érkező, és Isten szólal meg népe érdekében, akkor a vétkezők, akik a sötétség felhőjében ültek, s akik közvetlenül elállták az utat, hogy Isten fáradni tudjon népéért, talán megriadnak, hogy mennyire mentek a zúgolódással, s azzal, hogy csüggedést hoztak az ügyre. S akár csak Ákán, mivel megrémültek, talán elismerik, hogy bűnt követtek el. Bűnvallomásuk azonban elkésztett, s különben sem oly minőségű, hogy javukra válják, bár Isten ügyén könnyíthetnek vele. Az ilyenek nem azért tesznek vallomást, mert meggyőződtek állapotukról, sem annak tudatából, hogy mily visszataszító eljárásuk Isten szemében. Isten talán még egyszer megvizsgálja őket, felismertetve velük, hogy most sem készségesebbek, hogy lázadástól s bűntől mentesen éljenek, mint mielőtt bűnvallomást tettek, hanem mindig a rossz oldalán foglalnak állást. S mikor elhangzik a felhívás, hogy ki áll az Úr oldalán, hogy határozott lépést tegyenek az igazság igazolására, akkor napvilágra hozzák álláspontjukat. Akiken egész életükben Isten Lelkétől annyira idegen szellem uralkodott, mint Ákánon, azok tétlenek lesznek, mikor elérkezik mindenki számára a határozott cselekvés ideje. Nem állítják, hogy akár az egyik, akár a másik oldalon állnának. Az ördög hatalma annyi ideje fogva tartja őket, hogy vaknak látszanak, nem hajlanak arra, hogy kiálljanak a jó oldalán. Ha nem tesznek határozott lépéseket a gonosz oldalán, az nem azért van, mintha világos fogalmuk lenne a helyesről, hanem csak, mert nem mernek. {3T 271.2}

Isten nem hagy magából gúnyt űzni. A harc és a vita ideje ez, mikor az igaz lobogót ki kell bontanunk a szél szárnyára. Ilyenkor kell a zászlóvivőknek szilárdan helytállniuk, s félreérthetetlené tenni tényleges álláspontjukat. Ekkor kerül próbára az igazság igaz harcosainak felkészültsége. A visszariadók sosem fogják viselni a győzelem babérait. Az igazak és hűek nem akarják véka alá rejteni a fényt, hanem szívüket és erejüket fektetik a munkába, mindent kockára tesznek a küzdelemben, bármerre fordul a harc. Istenünk bünyűlő Isten. S akik bátorítják a bűnöst, akik így szólnak hozzájuk: semmi felől sem kell aggódnok, azokat Isten elpusztítja. {3T 272.1}

Az Úr előtt jó időben tett bűnvallomásaink fogadhatók el, hogy így könnyítsünk Isten népén. Mégis vannak köztünk, akik mint Ákán, elkésnek vele, hogy megmentsék magukat. Isten talán próbára teszi és további vizsga elé állítja őket, bebizonyítani népének, hogy nem bírnak elviselni még egy próbát, további vizsgáztatást Istentől. Ezek nem csendülnek együtt azzal, ami igaz. Megvetik a szókimondó, szívig hatoló bizonyágtételt, s örülnének, ha mindenkit eltudnának némítani, aki intésekkel fordul az emberekhez. {3T 272.2}

Illés meginti Akháb

Izráel népe egyre inkább elvesztette az Isten iránti félelmet és tiszteletet, míg az Úrnak Józsué által kijelentett szava sem bírt tekintéllyel többé előttük. „Ennek idejében építette meg a Béthelbeli Hiel Jerikót. Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak élete árán vetette meg annak alapját, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állította fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, amelyet szólt Józsué, a Nún fia által.” {3T 273.1}

Miközben Izráel hitehagyott lett, Illés Isten hű és igaz látnoka maradt. Nagyon megviselte becsületes lelkét, mikor látta, hogy a hűtlenség és hitehagyás gyors léptekkel elkülönítette Izráel gyermekeit Istentől. Könyörgött hát, hogy Isten mentse meg népét. Imádkozott, hogy az Úr ne teljesen vesse el vétkező népét, hanem ha kell, büntetésekkel is szorítsa őket bűnbánatra. Ne hagyja, hogy mélyebben merüljenek a bűnbe, nehogy ezzel arra kényszerítsék az Urat, hogy elpusztítsa a nemzetet. {3T 273.2}

Az Úr szava Illéshez érkezett, hogy menjen el Akhábhoz az üzenettel, hogy bűneik miatt Isten ítéletei érik utol Izráelt. Illés éjjel-nappal úton volt, míg meg nem érkezett Akháb palotájába. Nem kért engedélyt hogy beléphessen, nem várta, míg bejelentik, hanem váratlanul lépett Akháb elé. Egyszerre ott állt a próféták szokásos durva szövésű ruhájában az elképedt samáriai király előtt. Nem kért bocsánatot hirtelen megjelenéséért, azért, hogy meghívás nélkül érkezett, hanem égre emelte kezét, és ünnepélyesen az élő

Istent hívta tanújául, aki az eget és a földet teremtette, hogy az Úr csapásai rövidesen Izráelre sújtanak. „És szólt Thesbites Illés a Gileád lakói közül Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ez esztendőkből sem harmat sem eső nem lesz, hanem csak az én beszédem szerint.” {3T 273.3}

Az Izráel bűnei miatt fenyegető Isten büntetéseként ez a meghökkentő bejelentése villámcsapásként hullt a hitehagyott királyra. Mintha megbénította volna a rémület és meglepetés, s mielőtt visszanyerte lélekjelenlétét, Illés, nem várva meg szavai hatását, amilyen gyorsan érkezett, olyan gyorsan távozott is. Az volt a kötelessége, hogy átadja az Istentől jövő, lesújtó üzenetet, majd azonnal távozzék. Szava lezárta a menny kincseit, s az ő szava volt az egyedüli kulcs, mely újra megnyithatta azokat. {3T 273.4}

Az Úr tudta, hogy szolgájának nem biztonságos Izráel gyermekei közt. Nem bízta életét a hitehagyott Izráelre, hanem pogány nemzethez küldte menedéket találni. Özvegyasszonyhoz küldte, aki oly nyomorban élt, hogy alig tudta megkeresni mindennapi kenyerét. A legteljesebben rendelkezésére álló világosság szerint élő pogány asszony elfogadhatóbb volt Isten szemében, mint Izráel özvegyei, akiket különleges előjogokkal s nagy világossággal áldott meg, de mégsem éltek az Istentől nyert fény szerint. Mivel a héber elvetették a világosságot, sötétségben maradtak, ezért Isten nem bízta arra a népre szolgáját, mely felkeltette isteni haragját. {3T 274.1}

Most jött el az alkalom a hitehagyott Akhábnak s a pogány Jézabelnek, kipróbálni isteneik hatalmát, s hazugnak bizonyítani Illés szavát. Százakra rúgott Jézabel látnokainak száma. Ellenük Illés állt egymagában. Az ő szava zárta be a mennyet. Ha Baál harmatot és esőt tudna adni, ha fel tudná virágoztatni a növényzetet, ha oda tudna hatni, hogy a csermelyek és a patakok szokás szerint csörgedezzenek, függetlenül a mennynek záporokban jelentkező áldásaitól, akkor imádják csak őt Izráel királyai, akkor csak mondja rá a nép, hogy ő az Isten. {3T 274.2}

Illés hozzánk hasonló ember volt. Bátorságot és hitet követelt tőle a feladat, hogy elmenjen Akhábhhoz, s közölje vele Isten büntetésének rettenetes üzenetét. Mikor Samáriába igyekezett, a szüntelen csörgedező patakok, a pázsit borította halmok, fenséges, viruló erdők, minden, amin csak a szeme megpihent szépen és dicsőn növekedett. Hogyan éghetne ki a szárazságtól mindez, ami olyan szépen virágzott? Hogyan száradhatnának ki a földet öntöző patakok, melyek emberemlékezet óta sosem száradtak ki? Illés mégsem táplált magában kételkedést. Élete veszélyeztetésével is, de követte küldetését. A kétség árnyéka nélkül hitte, hogy Isten meg fogja alázni a hitehagyott népet, hogy büntetései által alázatra és bűnbánatra vezeti őket. Mindent kockára tett hát az előtte álló küldetésért. {3T 274.3}

Mire Illés szavai után Akháb magához tért meglepetéséből, a látnok már eltávozott. A király nyomoz utána, de senki sem látta őt, és senki sem tudta, hova lett. Akháb elmondja Jézabelnek a veszedelem Illéstől hallott szavait, mire a királynő a Baál papjai előtt fejezi ki a látnok elleni gyűlöletét. Azok együttesen kárhoztatják és átkozzák az Úr látnokát. A látnok ellen elhangzott fenyegetés híre futótűzként terjedt szerte az országban, egyesekből félelmet, másokból haragot váltva ki. {3T 275.1}

Néhány hónap múltán a föld, mivel nem üdítette fel eső, sem harmat, kiszáradt, a növényzet kiégett. A patakok, melyek sosem száradtak ki, most elapadtak. A csermelyekben nem csörgedez víz. Jézabel látnokai áldozatot áldozat után mutatnak be isteneiknek, s éjjel-nappal kiáltanak hozzájuk, hogy üdíténék fel harmattal, esővel a földet. De a varázsigék s az addigi csalásuk, hogy félrevezessék az embereket, most nem válnak be. A papok mindent elkövetnek, hogy csillapítsák isteneik haragját. Szívósan, jobb ügyhöz méltó buzgalommal és kitartással erőlködnek pogány oltáraik körül, s az áldozatok tüzei fenn égnek a magaslatokon. Baál papjainak félelmetes kiáltozása, könyörgése hallatszik éjjelente a csapás alatt görnyedő Samária szélében hosszában. Az égen mégsem tűnnek fel felhők, hogy eltakarják a nap perzselő sugarait. Illés szava megingathatatlanul áll, s a Baál papjai teljesen tehetetlenek véle szemben. {3T 275.2}

Tizenkét hónap múlik el, majd másik év veszi kezdetét, s még mindig nincs eső. A föld kiégett, mintha tűz pusztította volna el. Olyanok most a termékeny mezők, mint a tűző sivatag. A levegő száraz, fojtó homokviharak vakítanak, s csaknem megfojtják az embereket. Baál lugasai lombjukat veszítették, az erdő nem nyújt árnyat, hanem olyan, mint megannyi csontváz. Éhség s szomjúság miatt félelmetes a halandóság, mind emberek, mind barmok között. {3T 275.3}

Isten igazságszolgáltatásának s büntetésének e bizonyítékai sem készítenek bűnbánatra Izráelt. Eszeveszett düh tölti el Jézabelt. Nem hajlandó meghajolni a menny Istene előtt. Baál látnokai, Akháb, Jézabel, s csaknem az egész Izráel Illést okolják szerencsétlenségükért. Akháb követeket küld a szomszéd országokba, hogy nyomára bukkanjon a különös látnoknak. Sőt esküt követelt Izráel nemzeteitől, hogy tényleg nem tudják, mi lett Illéssel. Mert bezárta szavával az eget, magával vitte kulcsát, és sehol sem találják. {3T 276.1}

Jézabel ekkor eltökélte, hogy mivel nem éreztheti Illéssel gyilkos hatalmát, ehelyett azzal áll bosszút, hogy lemészároltatja Izráelben Isten prófétáit. Egy se maradjon életben, aki az Úr látnokának vallja magát. Ez az elszánt, bősziált asszony meg is valósítja örült tervét, leöleti az Úr prófétáit. Baál papjai, s csaknem az egész Izráel annyira elámította magát, hogy azt képzelik, hogy ha kiirtják Isten prófétáit, a szerencsétlenség, mely alatt sínylődnek, el fog múlni. {3T 276.2}

Elmúlik azonban a második év, de a könyörtelen egek mégsem hullatnak esőt. A szárazság és éhínség egyre végzik gyászos pusztításukat, a hitehagyott izraeliták mégsem alázzák meg bűnös, büszke szívüket Isten előtt. Ehelyett Isten látnoka ellen zúgolódnak és panaszkodnak, aki ezen állapotokat rájuk hozta. Anyák és apák látják meghalni gyermekeiket, de nem tudnak segíteni rajtuk. A nép oly borzalmas sötétségben él, hogy képtelen belátni, hogy Isten igazságszolgáltatása bűneik miatt támadt ellenük, hogy e borzalmas elemi csapás könyörületből sújt rájuk, hogy megóvja őket, nehogy teljesen megtagadják és elhagyják atyáik Istenét. {3T 276.3}

Izráelnek szenvedésbe és súlyos nyomorúságba került, hogy az Úr eljuttassa őket arra a bűnbánatra, mely hitük visszanyeréséhez volt szükséges, s annak belátásához, hogy milyen felelősséggel tartoznak Istennek. Hitehagyásuk rettenetesebb volt, mint bármilyen szárazság és éhínség. Illés meg egyre várakozott, és hittel könyörgött a szárazság és éhség hosszú éveit alatt, hogy a súlyos csapás fordítsa el Izráel szívét a bálványimádástól, vissza az Úr iránti hűségre. Ők azonban tenger szenvedésük ellenére is csökönyösen kitartottak a bálványimádás mellett, s még mindig Isten prófétáját tartották szerencsétlen helyzetük okozójának. Ha Illés a markukban lett volna, kiszolgáltatták volna őt Jézabelnek, hogy a királynő a látnok élete kioltásával tölthesse ki bosszúját. Mivel Illés ki merészelte ejteni az Istentől jött szerencsétlenséget jósló szavakat, gyűlöletük célpontjává tette magát. Bűneik miatt nem ismerték fel kétségbeejtő helyzetükben Isten büntetését, hanem Illést okoltak érte. Nem a bűneiket utálták meg, melyek Isten fenyítő vesszeje alá vetették őket, hanem a hű látnokot, Isten eszközét gyűlölték, akin keresztül az Úr rosszállását fejezte ki bűneik miatt, s bejelentette az elemi csapást. {3T 276.4}

Hosszú idő elteltével, a harmadik esztendőben az Úr szólt Illéshez: „Menj, jelenj meg Akháb előtt, mert esőt hullatok a földre.” Illés pillanatig sem habozott, hogy elinduljon-e a veszélyes útra. Három éve már, hogy gyűlölték, hogy városról városra űzte őt a király parancsa, s az egész nemzet esküvel fogadkozott, hogy nem bírják megtalálni. Most Isten szavára meg kell jelennie Akháb színe előtt. {3T 277.1}

Izráel hitehagyásának ideje alatt, s míg uralkodója is Baált imádta, Akháb udvarmestere hűséges maradt Istenhez. Életét kockáztatva megmentette Izráel prófétáit, ötvenesével rejtve el őket egy-egy barlangban, ahol ételről, italról gondoskodott számukra. Miközben Akháb udvarmestere szerte a forrásokat és patakokat járja, Illés váratlanul elébe toppan. Abdiás mélyen tisztelte ugyan Isten látnokát, de mikor Illés üzenettel küldi őt a királyhoz, nagyon megrémül. Veszélyt és halált lát benne maga, de Illés számára is. Komolyan kérleli hát Illést, hogy ne áldozza fel életét. Illés azonban esküvel ígéri, hogy még aznap találkozni fog Akhábbal. A próféta nem akar Akhábhoz menni, hiszen azért volt az Isten küldötte, hogy tiszteletet parancsoljon, így Abdiást küldi az üzenettel: Itt van Illés. Ha Akháb találkozni akar velem, itt az alkalom. Illés nem volt hajlandó Akhábhoz menni. {3T 277.2}

A király rémülten s döbbenettel hallgatta Illés üzenetét, hogy az, akitől félt, és akit gyűlölt, találkozni fog vele. Hiszen már régóta kerestette a látnokot, hogy megölesse, és tudta, hogy Illés nem teszi ki veszélynek magát, hogy ő jöjjön hozzá, hacsak menedéklevelel nem, hogy valami borzalmas hírt közöljön. Eszébe jut Jeroboám elszáradt két karja, s tudja, hogy veszedelmes dolog Isten hírnöke ellen emelni kezét. Félve, reszkelve, népes kísérettel és félelmet keltő hadak élén indul hát el, hogy találkozzék Illéssel. S amikor szemtől szembe állt azzal, akit annyi ideje keresett, nem merte bántalmazni őt. A féktelen természetű király, akit olthatatlan gyűlölet töltött el Illés iránt, mintha erejét veszítette volna a látnok jelenlétében. Mikor szembetalálkozott a

látnokkal, mégsem tudta megállni, hogy szíve szerint ne szóljon hozzá: Te vagy Izráel megháborítója! Illés azonban felháborodottan, Isten tisztességét és dicsőségét féltve, merészen így felelt Akháb vádjára: Nem én sodortam pusztulásba Izráelt, hanem te és atyádnak háza, amikor elhagytátok az Urat. {3T 278.1}

Illés Isten küldötteként feddte meg a nép bűneit, Isten küldötteként hirdette ki évekkel azelőtt a gonoszságukért járó büntetést. S most egyedül állt ki, ártatlansága tudatában, szilárdan a becsületességben, s bár fegyveresek sokasága veszi körül, mégsem hunyászkodik meg, s a legkevésbé sem viselkedik hódolattal a király előtt. Aki Istennel szokott beszélni, s aki jól tudja, hogyan tekinti Isten a bűnös romlottságot, nem mentegetőzik Akháb előtt, s nem is hódol neki. Isten küldötteként Illés most parancsot ad ki, Akháb pedig tüstént engedelmessé válik, mintha Illés lenne az uralkodó, s ő az alattvaló. {3T 278.2}

Áldozat bemutatása a Kármel hegyén

Illés követeli, hogy az egész Izráel gyülekezzen egybe Kármelnél, s a Baál és Asera prófétái is jelenjenek meg mind egy szálig. A félelmetes komolyság, mely a látnok szemén látszik, oly benyomást tesz, mintha az Úrnak, Izráel Istenének jelenlétében állna. A hitehagyott Izráel állapota szilárd magatartást, szigorú szavakat és ellentmondást nem tűrő tekintélyt követel tőle. Isten időhöz és alkalomhoz illő üzenetet készít. Az Úr olykor Lelkét árasztja hírnökeire, hogy éjjel-nappal harsogják a riadót, mint Keresztelő János tette: „Készítsétek el az Úr útját.” Máskor a tettek embereire van szükség, akiket nem lehet eltántorítani a kötelességtől, hanem akik erőteljes fellépése felráz, s feleletet követel: „Ki áll az Úr oldalán?” Az jöjjön ide mellénk. Isten mindig alkalomhoz illő üzenettel lép fel, népe más-más állapotának megfelelően. {3T 279.1}

Gyors hírvivőket menesztenek hát szerte az országba Illés üzenetével. Városok, falvak, családok küldik el képviselőiket. Mind halogatás nélkül mozdul a hívásra, mintha jelentős csodára várnának. Illés utasítása szerint Akháb egybegyűjti Baál prófétáit is a Kármelhez. Izráel hitehagyott királyának szíve félelemmel teljes, reszketve követi Isten haragos látnokának utasításait. {3T 279.2}

A nép Kármelre gyülekezik, amely mikor harmat üdíti, mikor eső öntözi, mikor virulásban van, szépséges hely szokott lenni. Ez a szépsége most Isten átka alatt görnyed. E hegyen, hol azelőtt gyönyörű lugasok és virágos rétek váltakoztak, Baál prófétái emeltek oltárokat pogány tiszteleteiknek. Messze kimagasló hely ez, a környező vidék fölé emelkedik, s az ország nagy részéből ide lehet látni. Mivel pogány istentiszteletekkel itt gyalázták meg kirívón Istent, Illés ezt választotta, mint a legfeltűnőbb helyet, ahol Isten hatalmát kinyilváníthatja, ahol tisztességet szerez Istennek. {3T 279.3}

Jézabel nyolcszázötven prófétája, akár zászlóaljnyi harcra kész sereg, együtt menetelnek oda, zenekísérettel és kápráztató szertartások közepette. Szívük mégis félve dobban, ha arra gondolnak, hogy az Úr látnok szavára Izráel földje három éve nem kapott sem harmatot sem esőt. Tudják, hogy mily félelmetes válság áll küszöbön. Bár isteneikbe vetették bizalmukat, mégsem tudták feloldozni, nem tudták hamisnak bizonyítani Illés szavát. Kétségbeesett kiáltásaik, imáik, áldozataik, mind-mind tétlenül hagyták isteneiket. {3T 279.4}

Illés már kora hajnalban ott állt a Kármelen, a hitehagyott Izráellel, és a Baál prófétáitól körülvéve. Hiába áll egymagában a roppant sokaság közepette, mégis rettenthetetlen. Az áll a sokaság előtt, aki ellen az egész ország keserősége irányul, mégsem rémüldözik, noha nem támogatja látható sereg, sem szemkápráztató külsőség. Ott áll durva szöttekben, arcán félelmet keltő komolyság, küldetésének teljes tudatában. Annak tudatában, hogy ő Isten szolgája, hogy végrehajtsa Urának parancsait. Illés tekintete a legmagasabb csúcson függ, ahol valamikor, mikor még fák és virágok borították a hegy oldalát, az Úr oltára állt. Most Isten átka nyugszik a helyen. Idelátszik egész Izrael pusztulása az Úr elhanyagolt oltárához, de idelátszanak Baál oltárai is. Akháb áll most Baál prófétái élén, s valamennyien aggódva, félve várják Illés szavait. {3T 280.1}

A verőfényben, ezrektől körülvetten, harcosok, a Baál prófétái s Izráel uralkodójának gyűrűében áll a védtelen férfi, Illés, látszólag egymagában, mégsem egyedül. A menny leghatalmasabb serege veszi őt körül. Erejűkkel kitűnő angyalok szálltak alá a mennyből, hogy oltalmazzák a hű, igaz szolgát. Most Illés komoly, parancsoló hangon szólal meg: „Meddig akartok még kétfelé sántikálni? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha meg Baál, kövessétek azt” A nép egyetlen szót sem válaszolt neki. A roppant sokaságból egy se mer szót emelni Isten mellett, senki sem merte kimutatni Úr iránti hűségét. {3T 280.2}

Mily döbbenetes öncsalás, milyen félelmetes vakság takarta Izráelt sötét fellegként! E vakság és hitehagyás nem egy csapásra zárta körül őket. Fokozatosan történt, mert önteltségük és bűneik miatt nem hallgattak az intés és figyelmeztetés szavaira, melyet az Úr küldött hozzájuk. S most e félelmetes válságban nem vallottak színt a bálványimádó papok, s a hitehagyott király előtt. Ha Isten jobban gyűlöli az egyik bűnt, mint a másikat, melyben népe vétkes, az a súlyosabb, ha a válságban tétlenek maradnak. Isten súlyos bűnnek tekinti, ha valaki semleges marad valamilyen vallási válságban, oly súlyosnak, mint az Isten elleni ellenségeskedés legrosszabb fajtáját. {3T 280.3}

Az egész Izráel csendben maradt. Végül Illés hangja emelkedett a sokaság fölé: „Az Úr prófétái közül egyedül én maradtam meg, Baálnak azonban négyszázötven prófétája van. Adjatok két bikát! Válasszátok ki az egyiket, aztán vágjátok le, és tegyétek a máglyára, de tüzet ne gyújtatok. Én majd előkészítem a másik bikát, de tüzet én se gyújtok. Akkor hívják segítségül ők a ti istenetek nevét, s aki tűzzel válaszol, az legyen az Isten! Az egész nép azt felelte rá: Úgy legyen! Illés tehát így szólt Baál prófétáihoz: Válasszátok ki magatoknak az egyik bikát. Ti vagytok többen. Aztán hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet nem szabad gyújtatotok! Fogták hát az egyik bikát, előkészítették, és reggeltől délig szólígtatták Baál nevét, e szavakkal: Baál, hallgass meg! De semmi hang sem hallatszott, nem adott senki feleletet.” {3T 281.1}

Illés javaslata méltányos volt. A nép nem mer kitérni előle. Összeszedik bátorságukat, és így felelnek: Jól van. Baál prófétái nem mernek ellenkezni, sem kibújni a kérdés alól. Isten irányította e próbát, zavarodottságot bocsátott a bálványimádás szerzőire, és elsőprő győzelmet szerzett nevének. Baál papjai nem mernek mást tenni, elfogadják a feltételeket. Bár kívülről nyugodtak és kihívók, mégis rémülettel és bűntudattal a szívükben veszik körül oltárukat. Ráteszik a fát s az áldozatot, majd elkezdik gajdolásukat, varázsigék ütemes ismétlését, bömbölésüket, mindent, ami a pogány istentiszteletekre jellemző. Éles hangjuk visszhangot ver az erdőn, hegyeken: Baál hallgass meg! A papok csoportokba tömörülnek, az oltár körül ugrálnak, rángatóznak, rikoltoznak, dobantanak természetellenes mozdulatokkal, hajuk tépésével, húsupagdosásával mutatják az őszinteséget. {3T 281.2}

A reggel elmúlik, megjön a dél, isteneikkel mégsem történik semmi, nem felel hang kétségbeesett kiáltásaikra, mert hiszen bálványok öncsaló imádói ők. A papok egyre azon törik a fejüket, hogyan tudnának tüzet csempészni az oltárra, s úgy szerezni dicsőséget Baálnak. Illés azonban sasszemmel figyeli őket. Nyolcszáz hang reked be végül. Ruhájuk csupa vér, őrzöngő izgalmuk mégsem száll alább. Könyörgéseikbe átkokat vegyítenek napistenük ellen, amiért nem lobbant tüzet oltárakon. Illés mellettük áll, árgus szemmel figyel, nehogy csaljanak. Mert hiszen tudja, hogy ha bármi módon tüzet csempésznének az oltárra, őt abban a pillanatban ízekre tépik. Be szeretné bizonyítani a népnek, mily esztelen a kételkedésük és kétfelé sántikálásuk, mikor Isten hatalmának, értük végzett csodás tetteinek, végtelen kegyelmének és szeretetének számtalan bizonyítékával rendelkezhetnének. {3T 282.1}

„Mikor pedig már dél lett elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltatok hangosabban, hiszen Isten! Talán elmékedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és felserken. És elkezdtek hangosan kiabálni és az ő szokásaik szerint késekkel és borotvával metélték magukat, míg csak ki nem csordult a vérük. Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdtek egész az esti áldozatig, de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás.” {3T 282.2}

Milyen boldogan sietne most az ősellenség, aki villámlásként hullt alá az égből, hogy megsegítse félrevezetettjeit, akik értelmén ő uralkodott, s akik teljesen az ő szolgálatára adták magukat. Örömmel küldene villámot és gyújtaná meg áldozatukat. De az Úr határt szabott hatalmának. Korlátok közé szorította, s minden mesterkedése sem képes akár egyetlen szikrát juttatni a Baál oltárára. Az alkony egyre közeledik. A Baál prófétái kimerültek, kifáradtak, megzavarodtak. Az egyik is javasol valamit, a másik is, míg lassan abba nem hagyják kísérleteiket. Rikoltozásuk és átkozódásuk nem visszhangzik többé a Kármelen. Elgyengülve és kétségbeesetten feladják a vetélkedést. {3T 282.3}

A nép szemtanúja volt a papok ésszerűtlen, borzalmas viselkedésének. Látták, mikor fel-feldobbantak az oltárra, mintha csak meg akarnák ragadni a perzselő nap sugarait, hogy lánggra lobbantsák az áldozatot. Aztán lassanként belefáradtak az ördögimádás, a pogány bálvány tisztelet külsőségeibe. S most már komollyá válva, szorongva várták Illés szavait. {3T 283.1}

Most jött el Illés ideje: „Akkor Illés így szólt a néphez: Jöjjetek énhozzám. És hozzá ment az egész sokaság, és megépítette az Úr oltárát, amely leromboltatott. És vett Illés tizenkét követ a Jákob fiai nemzetségeinek száma szerint, akiknek az Isten azt mondta: Izráel legyen a te neved. És oltárt épített a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetni való mag férne. És odakészítette a fát, és felvagdalta a tulkot, és felrakta azt a fára. És mondta: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Mondta ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És harmadszor is azt művelték. Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról és még az árok is tele lett vízzel. És mikor eljött az esteli áldozás ideje, odalépett Illés próféta és mondta: Ó Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy Isten Izráelben. És hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodra cselekedtem. Hallgass meg engem Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívüket. Akkor alászállt az Úr tüze, és megemésztette az égőáldozatot, a fát, köveket és a port, és felnyalta a vizet, ami az árokban volt. Mikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult és mondta: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten.” {3T 283.2}

Mikor elérkezik az esti áldozat órája, Illés kijavítja az oltárt, melyet a hitehagyott Izráel eltűrt, hogy a Baál papjai leromboljanak. Nem hív senkit a nép közül, hogy segítene neki fáradságos munkájában. A Baál oltárai mind készen állnak, ő mégis Isten lerombolt oltárához lép, mely még romjaiban is szentebb és drágább neki, mint a Baál akárhány ragyogó oltára. {3T 284.1}

Illés tiszteletben tartja az Úr népével kötött szövetségét, még ha a nép el is pártolt attól. Nyugodtan, komolyan javítja ki tizenkét kővel a romos oltárt, Izráel tizenkét törzsének megfelelően. Baál csalódott papjai hiábavaló, őrvongó erőlködésüktől kimerülve ülnek, vagy terülnek el a földön, úgy figyelik, mit művel Illés. Gyűlölik, rettegik a látnokot, aki olyan próbát javasolt, mely napvilágra hozza isteneik tehetetlenségét. {3T 284.2}

Izráel népe a félelemtől megkövülten, sápadtan, nyugtalanul, lélegzetét is visszafojtva hallgatja, amint Illés az Urat, az ég és föld teremtetőjét hívja. Az imént Baál prófétái vakbuzgó, eszeveszett őrvongásának voltak szemtanúi. Ezzel szemben most abban a kiváltságban részesülnek, hogy Illés nyugodt, lebilincselő tevékenységét figyelik. Illés emlékezteti őket romlottságukra, mely felszította ellenük Isten haragját, majd felszólítja őket, alázkodjanak meg, térjenek vissza atyáik Istenéhez, hogy átka eltávozzék róluk. Akháb és bálványimádó papjai döbbsen csodálkozással figyelik a jelenetet. Remegve, komolyan, csendesen várják a dolgok kimenetelét. {3T 284.3}

Illés, miután felrakta az oltárra az áldozatot, utasítást ad, hogy locsolják le, s az oltár árkat is töltsék meg vízzel. Majd alázatosan a láthatatlan Isten elé borul. Égre emeli kezét, nyugodtan, s őszinte szívből könyörög bármi hadonászás és taglejtés nélkül. Most nem visszhangzik üvöltés a Kármel csúcsán. Baál papjai számára félelmetes csend telepszik mindenkiére, Illés imájában sem peregnek túlzó szóvirágok az ajkáról. Úgy imádkozik az Úrhoz, mintha az Úr közel lenne, mintha szemtanúja lenne az eseményeknek, mintha tényleg hallaná Illés őszinte, buzgó, mégis egyszerű imáját. Baál papjai az imént habzó szájjal rikoltoztak, ugráltak s esedeztek, igen hosszan, reggeltől csaknem napestig. Illés imája viszont rövid, komoly, tiszteletteljes és őszinte. Alig fejezi be könyörgését, máris villámszerű láng száll alá az égből, felgyújtja az áldozati máglyát, megemésztí az áldozatot, és az árok vizét, de még az oltár köveit is. A láng bevilágítja a hegyet, a sokaság szeme belefájdul. Izráel népe közül az otthonmaradtak távolról figyelik az összegyűlteket. Döbbsenten látják, mikor tűz száll alá az égből. Hasonlít ez a Vörös-tengernél Izráel gyermekei és az egyiptomi sereg közé állt tűzoszlophoz. {3T 284.4}

A hegyen lévők rémülten borulnak arcra, s remegve fejezik ki tiszteletüket a láthatatlan Isten iránt. Nem tudnak rátekinteni a mennyből küldött tündöklő, megemésztő tűzre. Rettegnek, hogy őket is megemésztí hitehagyásuk és bűneik miatt, azért egyetlen emberként harsog végig a hegyen kiáltásuk, s tisztán hallatszik át a síkon: „Az Úr az Isten, az Úr az Isten!” Izráel így végre kikökönt öncsalásából. Belátják bűneiket, s hogy mekkora gyalázatot hoztak Istenre. Haragjuk most a Baál prófétái ellen támad. Akháb és a Baál papjai rettenettel látják Isten hatalmának csodás megnyilvánulását. Újra Illés hangja szárnyal felettük: Ragadjátok meg Baál prófétáit! Egy se meneküljön meg. A nép készségesen engedelmeskedik szavának. Megragadják a hamis prófétákat, akik félrevezették őket, s Kidron patakjához viszik, ahol Illés tulajdon kezével vágja le a bálványimádó papokat. {3T 285.1}

Miután a hamis papokon végrehajtották Isten ítéletét, miután a nép bevallotta bűneit és elismerte atyái

Istenét, az Úr átka most már elmúlik felőlük, megújítja népére áradó áldásait, a harmat, az eső újra felüdíti a földet. {3T 286.1}

Illés most Akhábhoz fordul: „Menj fel, egyél és igyál! Figyelj csak, már hallatsz az eső nesze.” Míg Akháb felment lakmározni, Illés is felment a Kármel csúcsára a félelmetes áldozás helyéről, hogy imádkozzék. A pogány papok lemészárlása nem tette alkalmatlanná őt az ima komoly gyakorlására, hiszen Isten akaratát hajtotta végre. Miután Isten eszközeként elvégezte feladatát, hogy a bálványimádó papok lemészárlásával eltávolítsa Izráel hitehagyásának okát, többet nem tudott tenni. Ekkor közbenjárt a bűnös, hitehagyott Izráelért. Letérdelt, s a lehető legbuzgóbban kérleli Istent, hogy küldjön esőt. Hatszor küldi el szolgáját, hogy van-e már valami jele, hogy Isten meghallgatta imáját. Nem válik türelmetlenné, állhatatosságát sem veszti el, csak, mert az Úr nem jelzi azonnal, hogy meghallgatta. Folytatja könyörgését, hetedszer küldve el szolgáját, hogy adott-e Isten valami jelet. Hat ízben azzal a csüggesztő hírrel tért vissza, hogy a lángoló égen nyoma sincs felhőképződésnek. Hetedszerre azonban közli Illéssel, hogy felhő ereszkedik alá, akkora, mint az ember tenyere. Az is elég, hogy kielégítse Illés hitét. Nem várja meg, míg elsötétül az ég, hogy biztos legyen dolgában. A tenyérynél felhőből hite meghallja a kiadós esőt. Tettei igazolják hitét. Ezzel az üzenettel küldi Akhábhoz szolgáját „Fogj be és menj le, hogy meg ne késleltessen az eső.” {3T 286.2}

Illés alázata

Hitéhez ragaszkodásával Illés kockázatot vállalt. Nem várta meg, míg látja is, amit hitt. Nemsokára elsötétült az ég a viharfellegektől, s hatalmas záporos eső esett. Akháb szekereire ült, Jezréelbe sietett. Az Úr keze azonban Illésen volt. Felövezte derekát, és a Jezréelbe vivő útig Akháb előtt futott. {3T 287.1}

Illés súlyos izgalmon és fáradtságon esett át az elmúlt nap. De az Úr Lelke hozzá jött, mert engedelmes volt, mert teljesítette Isten akaratát, mikor leölte a bálványimádó papokat. Némelyek kapnak az alkalmon, hogy így vádaskodjanak: Milyen kemény, kegyetlen ember Illés! S bárki, aki kockázattal is, de Isten tisztességének védelmére kel, sokakból vádaskodást vált ki. {3T 287.2}

Közben már esni kezdett. Leszállt az éj, s a zuhogó esőben Akháb nem látta, merre az út. Illés tehát, akit Isten Lelke s hatalma megerősített, megkötötte durva szőttesén az övét, s Akháb kocsija előtt futva, a város bejáratához vezette őt. A nap folyamán Isten látnoka megalázta a királyt alattvalói előtt. Leölte a bálványimádó papokat, ezért most meg akarta mutatni Izráelnek, hogy még mindig királynak ismeri el Akhábót. Tisztelete jeléül elvezette kocsiját a város kapujáig, futva előtte. {3T 287.3}

Tanítás rejlik ebben az ifjak számára, akik Isten szolgálóinak tekintik magukat, s azt hiszik, hogy az Úr üzenetét hirdetik, mégis nagyra tartják magukat. Bár semmi figyelemreméltóra sem emlékeznek élményeikből, mint Illés emlékezhetett, mégis felette érzik magukat a kétkezi munkának, attól tartva, hogy szolgálai küldetést teljesítenének. Tanuljanak Illéstől. Pedig az ő szavára bezárultak a menny kincsei, a harmat, az eső, hogy három évig ne hulljon a földre. Majd csakis az ő szava volt a kulcs, hogy megnyíljon, és záporokat küldjön az ég. Isten tisztességet szerzett neki, mikor szívből fakadó imáját elmondta a király és az izraeliták ezrei előtt, s feleletül tűz csapott le az égből, felgyújtva az áldozati oltárt. Az ő keze hajtotta végre Isten ítéletét, mikor leölte Baál és Asera nyolcszázötven papját. Mégis a kimerítő nap után – a legragyogóbb diadal napja után, aki fellegeket és esőt, de tüzet is tudott lehozni az égből – szívesen végezte a kétkezi munkás szolgálatát. Készségesen futott Akháb szekere előtt a sötét éjben, szélben és esőben, hogy szolgálatot tegyen az uralkodónak, akit előbb szemtől-szembe meg mert inteni bűnei miatt. A király bekocogott a kapun, Illés pedig köpenyébe csavarta magát, s lefeküdt a puszta földre. {3T 287.4}

Illés a kétségbeesés völgyében

Azok után, hogy Illés ott, ahol az élete és halála dőlt el, ilyen rendíthetetlen bátorságot tanúsított, az után, hogy diadalmaskodott a királyon, a papokon és a népen, azt gondolnánk, hogy soha többet utat nem enged a kétségbeesésnek, soha többé el nem botlik. {3T 288.1}

Az Akhábbal való első találkozása után, mikor bejelentette neki az Izráel hitehagyása miatti istenítéleteket, Isten oda küldte őt, ahol kívül eshetett Jézabel hatáskörén, a biztonságos hegyekbe, a Kerít patakja mellé. Az

Úr azzal tisztelte meg Illést, hogy a menny angyala által küldött neki táplálékot este és reggel. Majd mikor a patak kiszáradt, elküldte őt a szareptai özvegyhez, ahol az Úr naponta megújuló csodával táplálta az özvegy családját és Illést. Miután Isten szeretetének és gondoskodásának ilyen bizonyítékaival áldotta meg, elváránk, hogy Illés soha többé nem veszítette el az Úrba vetett bizalmát. Ám az apostol azt közli velünk, hogy ő is hozzánk hasonló halandó ember volt, ő is hozzánk hasonlóan kísértéseknek volt kitéve. {3T 288.2}

Akháb hazaérkezve beszámolt feleségének a nap csodálatos eseményeiről s Isten hatalmának hihetetlen megnyilvánulásairól, mikor bizonyítékot nyert arra, hogy az Úr a menny és föld teremtője. Elmondta, hogy Illés leölte a Baál prófétáit. Ekkor Jézabel, aki megátalkodott bűneiben, határtalan dühre lobbant. Elbizakodott, konok és eltökélt volt a bálványimádásban, s most kijelentette Akháb előtt, hogy Illésnek meg kell halnia. {3T 288.3}

Azon éjjel küldött keltette fel a fáradt prófétát, s közölte vele Jézabel szavait, melyet pogány isteneire esküdve mondott, hogy ő azt teszi majd Izráel előtt Illéssel, amit ő tett a Baál prófétáival. Illésnek úgy kellett volna szembenéznie Jézabel fenyegetésével és esküjével, hogy a menny Istenétől kér védelmet, mert hiszen az Úr bízta meg őt azzal, amit tett. Azt kellett volna mondania a küldöttnek, hogy Isten, akiben bízott, megvédi őt Jézabel gyűlölete és fenyegetései ellen. Most azonban Illést cserbenhagyta hite és bátorsága. Döbbenet riadt fel álmából. Szakad az eső, és köröskörül csupa sötétség. Illés szem elől veszi Istent, s úgy menti életét, mintha a vérbosszuló asszony máris a sarkában lenne. Otthagyja szolgáját, s reggelre már távol van a lakott helyektől, egyedül a sivatagban. Illés megrettent, és elment, hogy mentse életét. {3T 289.1}

Amikor a Júdához tartozó Beérsabába ért, otthagyta szolgáját, maga behúzódott egy napi járásnyira a pusztába. Amikor odaért, leült egy bokor alá és halálát kívánta. Azt mondta: „Elég! Most, ó Uram, vedd el az én lelkemet, mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! És lefeküdt és elaludt a fenyőfa alatt, és íme, angyal illette őt, mondta néki: Kelj fel és egyél. És mikor körülnézett, íme fejénél volt egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evett és ivott, és ismét lefeküdt. Az Úr angyala eljött másodszor is, és megillette őt. és mondta: Kelj fel, egyél, mert erőd felett való utad van. És ő felkelt, és evett és ivott, és ment annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel, egész az Isten hegyéig, Hóreb-ig.” {3T 289.2}

Illésnek Istenben kellett volna bíznia, aki három évvel azelőtt is figyelmeztette, hogy meneküljön, s hol találjon menedéket Jézabel haragja elől, és biztonságot Akháb tüzetes nyomozásától. Ezúttal viszont az Úr nem figyelmeztette, hogy meneküljön. Illés nem várta be, hogy az Úr szóljon hozzá, hanem elhamarkodva cselekedett. Ha hittel és türelemmel várt volna, Isten megoltalmazta volna szolgáját, és azzal adott volna neki további jelentős győzelmet Izráelben, hogy büntetést küldött volna Jézabelre. {3T 290.1}

Végül kimerülten, ereje végét járva Illés leült, hogy megpihenjen. Csüggedten, panasza készen: „Most már elég Uram. Vedd magadhoz lelkemet. Én sem vagyok különb atyáimnál.” Úgy érzi, hogy az élet csak teher. Isten hatalmának Izráel jelenlétében történt feltűnő megnyilvánulása után azt várta, hogy Izráel gyermekei igazak és hűek lesznek Isten iránt. Azt várta, hogy Jézabel nem csavarja kisujjára Akháb, s egyetemes fordulat állhat be egész Izráelben. Hanem mikor fülébe jutott Jézabel üzenete, egyszeriben kitörlődött fejből, hogy az Úr még mindig az a mindenható és szánakozó Isten, mint akkor volt, amikor azért könyörgött hozzá, hogy tűz szálljon alá az égből, s a tűz tényleg alá szállt, és esőért, és tényleg esni kezdett. Isten megadott neki minden kérést, s Illés most mégis menekül, távol az emberek hajlékaitól. Nem akar többet emberrel találkozni. {3T 290.2}

Hogyan tekintette Isten szenvedő szolgáját? Elhagyta talán őt, mert kétségbe esett s csüggedés kerítette a hatalmába? Ó, dehogya! Illést leterítette a lehangoltság. Előző nap éhen fáradozott. Mikor Akháb szekere előtt futott, hogy a város kapujához vezesse a királyt, akkor fennen lobogott benne a bátorság. Azt remélte, hogy Izráel népe visszatér Isten szövetségéhez, visszalép Isten kegyeibe. De most ellenhatás nehezedett Illésre, ami gyakran követi a hit felemelkedését, feltűnő és dicső sikerét. Hite elgyengült és félelem szállta meg. De Isten szeme még mindig szolgáján nyugodott. Úgy szerette őt, mikor összetört a szíve, mikor Istentől, embertől elhagyatottnak érezte magát, mint mikor imájára tűz szállt alá az égből, bevilágítva Kármel hegyét. {3T 290.3}

Akik nem viselnek súlyos felelősségeket, vagy akik nincsenek hozzászokva, hogy mélyen érezzenek, azok nem érthetik meg Illés érzéseit, azok nem viseltetnek azzal a gyengéd szóvalommal, amelyet megérdemel. Isten

ismeri és látja a szív fájó gyötrelmét a kísértés és kíméletlen tusa idején. {3T 291.1}

Amint Illés a fa alatt szunnyad, gyengéd érintés és halk hang ébreszti fel. Rémülten mozdul, mintha menekülni akarna, mintha az életére törő ellenség bukkant volna rá. De a fölője hajló gyengéd, szeretetteljes tekintetben nem ellenségre, jó barátira ismer. Az Úr küldött angyalt eleséggel a mennyből, hogy segítse hú szolgáját. Az angyal így szól Illéshez: Kelj fel és egyél! Illés elfogyasztotta az ételt, majd tovább aludt. Isten angyala másodszer is táplálékot hoz Illésnek. Felrázza a kifáradt, kimerült embert, s gyengéden szól hozzá: Kelj fel és egyél, különben túl hosszú lesz neked az út. Illés megerősödött, s folytatja útját a Hóreb hegyéhez. A pusztaságon ment át. Éjjelre barlangban húzódott meg a vadállatok elől. {3T 291.2}

Isten, angyala által, itt találkozott Illéssel, itt kérdezte meg tőle: Mit csinálsz itt Illés? Én küldtelek a Kérith patakhoz. Én küldtelek a szareptai özvegyhez, és Samáriába is üzenettel Akhábhoz, de ki küldött erre a messi, pusztai utazásra? Mi keresnivalód lenne itt? Illés most kitölti lelke keserűségét az Úrnak. Azt válaszolta: „Nagy búsulásom van a seregek Uráért, a seregek Istenéért, mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. És mondta: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen az Úr előtt. És íme az Úr ott volt elmenendő. És az Úr előtt ment nagy, erős szél, amely a hegyeket megszagatta, és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt, de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett, de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatsszék. És mikor Illés ezt hallotta, befedte az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang ajtajában, és íme szózat lett őhozzá, amely ezt mondta: Mit csinálsz itt Illés? És ő felelt: Nagy búsulásom van az Úrért a Seregeknek Istenéért mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.” {3T 291.3}

Akkor az Úr megjelenik Illésnek. Bebonyítja, hogy az Istenbe vetett bizalmat, a ráhagyatkozást mindig segítségnek találja a szükség idején. {3T 292.1}

Az Úr közölte, hogy férjem hibázott, mikor utat adott a kétségbeesésnek, Isten iránti bizalmatlanságnak. Hisz ő többször kinyilatkoztatta magát férjem előtt, mikor bizonyítékot nyújtott gondoskodásáról, szeretetéről és hatalmáról. De mikor férjem látta, hogy bár szíven viseli, és féltékenyen őriz Isten ügyét, senki sem értékeli és érti, olykor helyet adott a csüggedésnek. Isten fontos szerepet rótt férjemre és rám ügyében, hogy intsük és tanácsoljuk népét. Mikor látjuk, hogy megvetik intéseinket, és szeretet helyett gyűlölködéssel fizetik vissza, gyakran elveszítjük Izráel Istenébe vetett hitünket és bizalmunkat. Ez volt férjem életének súlyos hibája. Az, hogy elcsüggedt, mikor testvérei, ahelyett, hogy segítségére siettek volna, próbákat mértek rá. Sőt, mikor testvéreink felismerik férjem szorultságában és csüggedésében hitetlenségük és ridegségük gyümölcsseit, némelyek készen állnak diadalt ülni felette, kihasználni csüggedt állapotát, s azt gondolni, hogy Isten nem lehet White testvérrel, máskülönben nem tanúsítana gyengeséget ez irányban. Az ilyeneket Illéshez utasítom, az ő letörtségéhez, csüggedéséhez. Illés, noha Isten látnoka volt, hozzánk hasonló gyengeségek gyötörték. De ha Istenben bízunk, ő soha el nem hagy, soha el nem taszít minket. Bármily körülmények közt szilárdan megbízhatunk benne, nem vet el, míg megőrizzük becsületességünket. {3T 292.2}

Férjem lesújtottsága ellenére is bátorságot meríthet abból, hogy szánakozó mennyei Atyja van, aki ismeri az indítékokat és megérti szívünk szándékát. A küzdelem élvonalában állók, akiket Isten Lelke különleges munkára övezett fel, mikor elmúlt róluk a teher, gyakran visszahatásnak esnek áldozatul, olykor csüggedés szorítja őket vasmarokkal, s rázhatja meg a leghősibb hitet is, gyengítheti a legállhatatosabb értelmet. Isten megérte gyengeségeiket. Akkor is sajnál és szeret, mikor az emberek szíve kemény, mint a kova. Férjemnek jól meg kell tanulnia, hogy mikor minden sötétnek tűnik, akkor is türelmes maradjon, és bízzék Istenben. Isten nem hagyja el őt becsületességében. {3T 293.1}

***** {3T 293}